

திருமலைநாயக்கரும் ஐரோப்பியரும்

க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எம். ஏ.

இற்றைக்குச் சுமார் முந்தாறு வருஷங்களுக்கு முன் மதுரையில் வெகு விமரிசையாய் அரசுபுரிந்த திருமலை நாயக்கருடைய பெயரையும் புகழையும் அறியாதார் தமிழ் நாட்டில் யாருமில்லை. அவர் பெயரால் விளங்குகின்ற 'மால்' அல்லது அரண்மனையும் சத்திரமும் மீனாட்சியம்மன் கோவிலிற் சில பகுதிகளும் அவருடைய உதாரகுணத்தையும் பக்தியையும் பிரகாசப்படுத்துகின்றன. அவருடைய அரசாட்சியையும் திருப்பணிகளையும் குறித்து மதுரைத்தல வரலாறு என்னும் நூலில் காணப்படுவது பின் வருமாறு:

“தூந்துபிஸ்ர மார்சுழிமீ” எ-ஆந்தேதி முத்துவீரப்ப நாயக்கராய்வனவர்கள் தம்பி முத்துத் திருமலை நாயக்கராய்வனவர்கள் சந்நிதியிலே ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கடாசூத்தாக்கு மிகவும் பாத்திரராகி, சுவாமிக்கு அநேக திருவாபரணமுங் கொடுத்து, புதுமண்டபமுந் தெப்பக்குளமுங் கட்டிவைத்து, நாயகர் சந்நிதியில் தங்கமிலாம் போட்ட சிம்மாசனமும், தந்தச்சப்பரமும், கருங்கற் சவுக்கையும், இரத்தின சிம்மாசனமும் பண்ணுவித்துக் கொடுத்து, ஏழு கோவிலுக்கும் அநேகர்திருப்பணிகளும் கட்டுவித்து, நித்திய பூஜைக்கு நாற்பத்து நான்காயிரம் பொன் (வருவாயுள்ள) சீமையும் விட்டுக்கொடுத்து, ஸ்தானீகர் பரிஜனங்களுக்கு அன்னபானாதி களுக்காகச் சர்வமானியக் கிராமங்களும் விட்டுக்கொடுத்துத் தம் முடைய சொந்தத்தில் அறைக்கட்டளையு முண்டு பண்ணுவித்துக் கட்டளைக்கிராமங்களும் விட்டுக்கொடுத்து, திருவிழா உற்சவாதி களுஞ் சிறப்பாக நடப்பித்து, சுவாமி ஆண்டவன் அழகருக்குச் சித்திரைத் திருநாளைக்குச் சப்பரமுண்டுபண்ணி வைத்து, ஸ்தலங்களையெல்லா மிகுந்த பிரபலமாகப் பண்ணி வைத்து, சுவாமி தரிசனத்துக்கு வந்தால் சுவாமிக்குப் பாதகாணிக்கை அபிஷேக நைவேத்தியங்களுக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுக்கிறது; சுவாமி மாசி வீதியிலெழுந்தருளினால் சுவாமிக்குப் பாதகாணிக்கையில் ஆயிரம் பொன் கொடுக்கிறது. இந்தப்படிக்குத் தூந்துபிஸ்ர மாசிமீ எ-ஆந்தேதி முதல் விளம்பிஸ்ர மாசிமீ ச-ஆந்தேதி வரைக்கும் ஸ்ரீ

௩௬-க்கு ராஜ்யம் ஆண்டு, விளம்பிஸ்ரோ மாசிமீ ச-ஆம் தேதி செவ்வாய்க்கிழமை இராத்திரி தெய்வீகமானார்.

“விளம்பிஸ்ரோ பங்குனிமீ முதல், விகாரிஸ்ரோ வைகாசிமீ வரைக்கும், மீ ௩-க்கு ஷெயார் குமாரர் முத்து வீரப்ப நாயக்கரய்யனவர்கள் ராஜ்யம் ஆண்டார், விகாரிஸ்ரோ ஆனிமீ முதல், துந்துபிஸ்ரோ ஆனிமீ வரைக்கும் ஸ்ரோ உச-க்கு முத்துவீரப்ப நாயக்கரய்யனவர்கள் குமாரர் சொக்கநாத நாயக்கரய்யனவர்கள் ராஜ்யம் ஆண்டார். ஆனிமீ ச-ஆந்தேதி, தெய்வீகமானார்.”

இவ்வளவு கீர்த்தி வாய்ந்த அரசனுடைய சரித்திரம் இன்னும் தமிழில் விரிவாக எழுதப்படாதது ஒரு வியப்பே. இங்கு நாம் எழுதப் புகுவது அம்மாதிரி விரிவான சரித்திரமல்ல; பின் எழுதுவோர்க்கு உபகாரமாயிருக்கக்கூடிய சில குறிப்புக்கள் மட்டுமே நாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற விஷயம். இது திருமலை நாயக்கருக்கும் ஐரோப்பியருக்கும் ஏற்பட்ட சில நிகழ்ச்சிகளைச் சார்ந்தது.

திருமலை நாயக்கர் காலம் கி. பி. 1623 முதல் 1659 வரை ஆகும். அப்போது ஐரோப்பியர் இந்தியாவுக்குக் கூட்டங்கூட்டமாய் வரத்தொடங்கி நூறு வருஷங்களுக்கு மேலாயின. அவர்கள் இந்தியாவைத் தேடி வந்ததற்கு இரண்டு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது, இந்தியா ஒரு செல்வம் மிகுந்த நாடென்றும், தாங்கள் இங்கே வந்தால் தாங்களும் செல்வவந்தர்களாகித் தங்கள் நாட்டின் செல்வத்தையும் பெருக்கலாமென்றும் அவர்கள் எண்ணினார்கள். இரண்டாவது, துருக்கியின் பிரபலமான ஆதிக்கியத்தால், நெடுநாளாக இந்தியாவிலிருந்து மேல்நாடுகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த உயர்ந்த வியாபாரச்சரக்குகளின் ஏற்றுமதி நின்று போய்விட்டது; ஆகவே ஐரோப்பாவில் மிளகு, ஏலம், கிராம்பு முதலிய வாசனைச்சரக்குகளும், நேர்த்தியான துணி மணிகளும் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. ஐரோப்பியர் இந்தச் சரக்குகளை மறுபடியும் வாங்கப் பழைய மார்க்கத்தைவிட்டு வேறு வழிகளைத் தேட ஆரம்பித்தார்கள். இதன் நிமித்தந்தான் அவர்கள் அமெரிக்கா முதலிய புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடித்துக் கைப்பற்றவும், ஆப்பிரிக்காவைச் சுற்றி நன்னம்பிக்கை முனை வழியாய் இந்தியாவுக்கு வரவும் நேரிட்டது. மூன்றாவது, அக்காலத்தில் உலக முழுவதும் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச்செய்து ஐரோப்பிய நாகரிகத்தைப் பரப்பவேண்டுமென்ற இயக்கம் ஐரோப்பாவில் வலுவுற்றது. இதற்காகவே கிறிஸ்தவ லோக குருவான போப் கி. பி. 1494-இல் உலக முழுவதையும் ஸ்பெயினுக்கும் போர்த்துகலுக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டார். இந்தியா போர்த்துகலின் பகுதியிலகப்பட்டதால், அந்நாட்டார் இந்தியாவிலும், இந்து மகா

சமுத்திரத் தீவுகளிலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட ஆரம்பித் தார்கள். இவர்களை அக்காலத்துத் தமிழர் பரங்கிகள் என்று வழங்கி வந்தார்கள். இவர்கள் வர ஆரம்பித்துச் சமார் நூறு வருஷங்களுக்குப்பின் உலாந்தர்கள் எனப்பட்ட டச்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயரும் கூட இந்திய நாடுகளுக்கு வியாபாரத்திற்காக வரத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் திருமலை நாயக்கருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் ஏற்படவில்லை.

திருமலை நாயக்கருடைய ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் பரங்கிகளின் அதிகாரம் குறைய ஆரம்பித்துவிட்டது. இதற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது, பரங்கி உத்தியோகஸ்தரின் நாணயமின்மையும் சாமர்த்தியக்குறைவும். இரண்டாவது, நூதனமாக வந்த உலாந்தர்களின் விரோதம். இவ்விரண்டு காரணங்கள் பற்றிப் பரங்கிகளின் அதிகாரமும் குறைந்து வியாபாரமும் குன்றிக் கொண்டே வந்தது. ஆயினும் இலங்கையில் அநேக இடங்களும் தூத்துக்குடியும் இன்னும் அவர்கள் கைவசமிருந்தன.

கி. பி. 1637-இல் மறவ அரசர் தளவாய் சேதுபதியான சடைக்கத்தேவருக்கும் திருமலை நாயக்கருக்கும் போர் ஆரம்பித்தது. இந்தப் போரின் நிகழ்ச்சிகள் இராமப்பையன் அம்மாணியில்* விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் போருக்குக் காரணம் மட்டும் தெளிவாக இல்லை. சேதுபதிக்கும் நாயக்கர்களுக்கும் நெடுநாளாக விரோதம் ஏற்பட்டிருந்ததென்றும், நாயக்கர்கள் சேதுபதியை அடக்கியாளப் பல தடவை எத்தனித்தும் பயன்படாமற் போயிற்றென்றும், சேதுபதியின் வீரத்திற்குப் பயப்பட்டுத் திருமலை நாயக்கர் போருக்குப் போகவேண்டாமென்று பலமுறை தடுத்தும் இராமப்பையன் தான் போய்ச் சேதுபதியை வென்று வருவதாக உறுதி கூறிப் போருக்கு அனுமதிபெற்றுச் சென்றானென்றும் மட்டும் அம்மாணியின் முதலில் காண்கிறோம்.

வேறு சில நூல்களில் சடைக்கத்தேவரின் தம்பி, மாற்றூர் தாய் மகன் ஒருவன், தனக்குத் தான் பட்டம் உரியதென்றதன் பேரில் அவனுக்காகத் திருமலைநாயக்கர் போர் தொடங்கினாரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கேற்ப, அம்மாணியிலும் சடைக்கன் தன் 'மாப்பிள்ளை வன்னிய'னிடம்,

* இவ்வம்மாணியின் ஒரு காகிதப்பிரதி 'மெக்கன்சீ கையெழுத்துப் பிரதிக'ளில் உள்ளது. இதைச் சீர்திருத்திச் சீக்கிரம் பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் என் நண்பர் ராவ்சாஹிப் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் மற்றொரு பிரதி தயார் செய்திருக்கிறார்கள். பிள்ளையவர்கள் தம் பிரதியை என் உபயோகத்துக்குத் தந்திருக்கிறார்கள்.

‘கூத்தன்மகன் சேதுபதி வார்த்தை குறியாக
ராமப்பைய னென்றொருவன் நம்பதியைத் தானேக்கி
மாளு மதரையிலே வந்தே யிறங்கினனும்’

என்று சொன்னதாகப் படிக்கிறோம்.

யுத்தம் ஆரம்பித்தது. ஆனால் சேதுபதியை அடக்குவது இரா
மப்பையன் நினைத்தபடி அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. கொஞ்ச
காலம் கடும்பேரர் புரிந்து பல கோட்டைகளை இராமப்பையன்
கைப்பற்றினான். சடைக்கனும் வன்னியும் படகேறிப் பாம்ப
னற்றைத் தாண்டி இராமேசுவரத்தீவிற்குச் செல்லும்படி நேர்ந்தது.

இதற்குள் வடக்கே கோலகொண்டாவிலிருந்து படையெடுத்து
வந்த துலுக்கரால் வேலூரும் மற்ற ஊர்களும் தாக்கப்பட்டன.
விஜயநகர அரசரான ராயரும் தமக்குட் சிற்றரசரான திருமலை
நாயக்கரைப் படைகள் வேண்டிக் கடிதம் அனுப்பினார். இராமப்
பையன் உடனே ராயருடைய சகாயத்துக்குச் செல்லவேண்டிய
தாயிற்று. திரும்பி வந்த பிற்பாடு சடைக்கனுடன் போர் மறுபடி
யும் ஆரம்பித்தது. ஆனால் இராமேசுவரம் தீவில் அரண் கட்டிக்
கொண்டு கப்பற்படை பீரங்கிகள் முதலிய சாதனங்களின் உதவி
யைக்கொண்டு போர்தொடுக்கும் சடைக்கனுடன் சமமாக இராமப்
பையனால் சண்டை நடத்தமுடியவில்லை. அதனால் அவன் பரங்கி
களின் உதவியைத் தேடினான். பரங்கிகளுக்கு ஏற்கெனவே சடைக்
கனுடன் விரோதமுண்டு; ஏனென்றால் சடைக்கன் அவர்களுடைய
கப்பல்களைப் பாம்பன் வழி போகவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்
டிருந்தான். இராமப்பையனும் அவர்களுக்கு நல்ல வெகுமதிகள்
அளித்து, சடைக்கன் பிடிபட்டால் அவர்களுக்கு இராமேசுவரம்
தீவையும் கொடுப்பதாகச் சொன்னான். இவையெல்லாம் அம்மாண
யின் வரிகள் சிலவற்றால் தெளிவாகின்றன. அவை பின் வருமாறு:

“பரங்கியர் தானுபதி பாங்குடனே அப்போது
மன்னன்புலி ராமனையும் வந்துகண்டா ரந்தோம்
அப்போது ராமையன் அன்பாய் மனமகிழ்ந்து
பரங்கியர்கள் தானுபதிதனக்குப் பச்சைவடந் தான்கொடுத்தான்
ஆண்டவனே இப்போ அடியேன்சொல் வீண்ணப்பங்கேள்
வாள்க்கோட்டை ராயன் மதச்சடைக்கன் கெட்டியென்றான்
எங்களுட கப்பலென்றால் இந்தவழி போகவொட்டான்
தீவுப் பரங்கியர்கள் சேர நடுங்குவர்காண்
கப்பமுங் கட்டிக் கைதொழுது நிற்பார்கள்
இடுக்கப்பட்டு நாங்கள் இருந்தோம் பெருந்தீவில்
எங்க ளிடுக்க மினித்தீரு மாண்டவனே
என்றுசொல்லி அப்போது எதிரில்லா ராமையனும்

தீவி லொளித்திருக்கும் தீரன் சடைக்களைத்தான்
சென்று பிடித்துவந்தால் தீவுதனை யுங்களுக்கு
அறுதியாய்த் தந்து ஆதரித்தக் கொள்வோமென்றார்
பரங்கியர்தா னுபதிக்குப் பாங்காய் வெகுமதியும்
பாக்கு மிளகு பலசம்பா ரங்கொடுத்து
வரிசை மிகக்கொடுத்தார் வாய்த்த பரங்கியர்க்கு.”

ஆனால் பரங்கிகளின் சகாயத்தால் இராமப்பையனுக்கு அதிக லாப மில்லை. அவர்கள் இராமேசுவரத்தை முற்றுகையிட ஆரம்பித்த பிறகு நான்கு போர்கள் நடந்ததாகவும் அவை ஒவ்வொன்றிலும் சடைக்கன் மருமகன் வன்னியே வெற்றியடைந்தானென்றும் அம் மாணை கூறுகின்றது. கடைசியில் வன்னி வைசூரியில் மாண்ட பிறகே சடைக்கன் வேறு வழியில்லாமல் ராமப்பையனுடன் சமா தானம் தேடினான்.

தான் வேண்டினபோது உதவி புரிந்த பரங்கிகளுடன் கி. பி. 1639-இல் திருமலை நாயக்கர் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அதன்படிக்குப் பரங்கிகள் பாம்பனிலோ அல்லது வேறு தங்களுக்குப் பிரியமான இடத்திலோ ஒரு கோட்டை கட்டிக்கொள்ளலாம். இராமநாதபுரத்தில் ஒரு மாதா கோயிலும் பாம்பனுக்கும் தொண்டிக்கும் இடையே ஏழு மாதா கோயில்களும் நாயக்கர் தம் செலவிலே கட்டிக்கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டார். யார் யார் கிறிஸ்தவராகப் பிரியப்பட்டாலும் அவர்கள் தடையின்றி ஆகலாம். பரங்கிகளுக்கு இலங்கையில் தேவையான ஆள்களும் சாமான்களும் இலவசமாக நாயக்கர் தாம் கொடுப்பதற்கு இசைந்தார். கடைசியாக, தாம் உலாந்தர்களுடன் நேசம் செய்கிறதில்லையென்றும், அவர்களைத் தம் நாட்டில் வர விடுகிறதில்லையென்றும், அவர்களுடைய துறைமுகங்களுக்குத் தம் நாட்டுப் படகுகள் போகச் சம்மதிப்பதில்லையென்றும் வாக்களித்தார். இவையெல்லாம் பரங்கிகள் அப்போதைக்கப்போது எழுதிய ரிகார்டுகளிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் விஷயங்கள்.

இந்த ஒப்பந்தத்தினால் பரங்கிகள் தங்கள் வியாபாரம் செழிக்க வேண்டுமென்றும் தங்கள் மதம் பரவவேண்டுமென்றும் எத்தனை மட்டுக்குக் கவலை கொண்டார்களென்று நாம் நன்றாக அறிகிறோம். அவர்கள் மத விஷயமாக வைத்திருந்த நோக்கங்களைக் குறித்தும் அந்நோக்கங்கள் எவ்வளவு தூரம் அவர்களுக்கேற்ப நிறைவேறின என்பதைக் குறித்தும் இங்குக் கொஞ்சம் சொல்வது மிகையாகாது. கத்தோலிக் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தென்னிந்தியாவில் பரவச்செய்வதற்காக ‘மதுரை மிஷன்’ என்ற ஒரு பாதிரிக்கூட்டம் ஏற்பட்டிருந்தது. இதற்குப் பல வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே தூத்துக்

குடிப் பரவர்கள் கிறிஸ்தவராக மாறிவிட்டார்கள். அதற்குக் காரண மென்னவென்றால், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முதற்பாகத்தில் பாண்டியர்களின் ஆதிக்கம் குன்றி, மதுரை நாயக்கரின் ஆதிக்கம் பலப் படாமல் இருந்தது. அக்காலத்தில் முத்துக்குளிக்கும் பரவர்களுக்குப் பல சிற்றரசராலும் துலுக்கராலும் மிகுந்த இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. அவைகளினின்று அவர்களைக் காப்பாற்றத் தகுந்த சுதேச அரசர் யாருமில்லாததனால், அவர்கள் கொச்சியிலும் இன்னும் பல இடங்களிலும் பிரபலமாக இருந்த பரங்கியரின் உதவியை நாடினார்கள். அவர்கள் பரவர்களைவரையும் தம் மதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுடைய முத்துக்குளிக்கும் தொழிலுக்கு யாராலும் இடையூறுகள் ஏற்படாதபடி காத்து வந்தார்கள். சுமார் இருபதினாயிரம் பரவர்கள் ஒரே சமயத்தில் தங்கள் மதத்தை மாற்றிக்கொண்டார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. இது நடந்த காலம் கி. பி. 1535-40. 'மதுரை மிஷன்' ஏற்பட்டகாலம் 16-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியாகும்; அதாவது கி. பி. 1590-1600. இந்த மிஷனைச் சார்ந்த பாத்திரிகளுக்கு உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அதிகமாக இருந்தது. இதற்காக ராபர்ட் டி நோபிலி என்பவர் தாம் மற்றப் பாத்திரிகளைப் போலல்லவென்றும் தாம் ரோமக் தேசத்துப் பிரபு ஒருவரென்றும் சொல்லிக்கொண்டு, பாத்திரிகள் தரித்துக்கொள்ளும் கறுப்பு ஆடைகளைத் தவிர்த்து, இந்து சந்நியாசிகளைப்போல் காவி வஸ்திரமும் தண்டமும் கமண்டலுவும் தரித்து, மந்திரம் யோகம் முதலியன பழகுவதுபோல் பாசாங்கு பண்ணினார். தமிழ் மொழியை நன்றாகக் கற்றுப் பல இந்துக்களுடன் வாதமும் நடத்தினார். மாமிசம் முதலியவற்றைப் புசிக்காமல் இருந்தார். கொஞ்ச காலம் பிராமணர் சமைத்த உணவையே உண்டும், அவர்கள் கூடவே வசித்துக்கொண்டும் இருந்தார். என்ன செய்தும் அவர் எண்ணம் கைகூடிற்றென்று நினைக்க இடமில்லை. காரியார்த்தமாகச் சில உயர்ந்த ஜாதி இந்துக்கள் தங்கள் மதத்தைக் கைவிட்டார்களேயொழியப் பொதுவாக அவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தை அங்கீகரித்ததாகச் சொல்ல இயலாது. இது மட்டுமல்ல. தங்கள் மதத்தை உபதேசிக்கச் சென்ற பல விடங்களில் ஜனங்களின் விரோதத்தாலும் அதிகாரிகளின் வெறுப்பினாலும் பாத்திரிகளுக்கு இடையூறுகளும் சில சமயங்களில் துன்பங்களுங்கூட ஏற்பட்டன. ஆகவே அவர்கள் பலதடவை திருமலை நாயக்கரிடம் தங்கள் கதியைக் குறித்து முறையிட நேரிட்டது. நாயக்கர் ஒருபுறம், பாத்திரிகள் தங்கள் ஆத்திரத்தைக் கொஞ்சம் அடக்கிக்கொண்டு பொது ஜன விரோதத்தைக் கிளப்பாமல் தங்கள் வேலையை நடத்தும்

படி அவர்களை வேண்டினார்; மற்றொருபுறம் அரசாங்க அதிகாரிகள் பாதிரிகளுக்குத் திங்குகளும் இடையூறுகளும் நேராக காக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். நாயக்கர் தங்களிடம் சிநேக பாவமாய்ப் பேசுவதைக் கொண்டு பாதிரிகள், அவர்கடத் தங்கள் மதத்தைத் தழுவுவார் என்று கருதினர்; இது அவர்களுக்கிருந்த மதப்பற்றையும் அயல் நாட்டு நடை உடை பாவனைகளைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள அவர்களால் முடியாமலிருந்ததையும் குறிக்கிறதேயொழிய வேறன்று.

பரங்கியரின் தளர்ச்சியினால் அவர்களை நாயக்கர் எவ்வளவு ஆதரித்தும் பயன்படாமற் போயிற்று. அக்காலத்தில் பரங்கியரின் வியாபாரம் வரவரக் குன்றி உலாந்தர்களின் வியாபாரம் மேலோங்கிக் கொண்டு வந்தது. மலையாளத்திலும், இலங்கையிலும், சோழ மண்டலக்கடற்கரையிலும் உலாந்தர்களுக்கு அநேகம் பெத்திரி வீடுகளும் கிட்டங்கிகளும் சில கோட்டைகளும் ஏற்பட்டிருந்தன. அங்கங்கே உள்ள அரசரும் வணிகரும் அவர்களுடன் வெகு நேசங் கொண்டாடி உடன்படிக்கைகள் செய்தும் மிகுந்த லாபம் விளைக்கும் வியாபார முறைகளைப் பெருக்கியும் வந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் நன்றாக அறிந்த திருமலை நாயக்கரும், தம் நாட்டு வியாபாரத்துக்குச் செழிப்பும் அதனால் ஜனங்களுக்கு நன்மையும் ஏற்படவேண்டுமென்றால், தாமும் உலாந்தர்களுடைய நேசத்தை நாடவேண்டிவது அவசியமென்று தீர்மானித்தார்.

அதே சமயத்தில் உலாந்தர்களுக்கும் மதுரைச்சீமையின் துறைமுகங்களில் தங்கள் வியாபாரத்தலங்களை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. தாங்கள் அப்போது வியாபாரம் செய்து வரும் செஞ்சிநாட்டுத் துறைமுகங்களைவிட மதுரைக் கடற்கரைப் பட்டணங்களில் தங்களுக்கு வேண்டிய சரக்குகள் இன்னும் சகாயமாய்க் கிடைக்குமென்று அவர்கள் கேள்விப்பட்டார்கள். ஆகவே நாயக்கர் எண்ணமும் உலாந்தரின் எண்ணமும் ஒத்திருந்தன.

கி. பி. 1645-இல் பழவேற்காட்டில் உலாந்தா கவர்னரிடத்துக்கு நாயக்கர் ஒரு தூது அனுப்பினபோது இரு கஃபியாரும் ஒத்து உடன்படிக்கை செய்துகொள்வது எளிதாயிருந்தது. அதே பிரகாரம் மே மாதம் 30-ஆம் தேதி ஒப்பந்தம் முடிந்தது; நாயக்கரும் உலாந்தர்களுக்கு ஒரு கவுல் எழுதிக்கொடுத்தார். அதன்படி நாயக்கர் நாடுகளில் உலாந்தர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய இடங்களில் பெத்திரிகள் கட்டிக்கொள்ளலாம்; தங்களுடைய வியாபாரிகள், குமாஸ்தாக்கள், மற்றுமுள்ள சிப்பந்திகள் வசிப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்துகொள்ளலாம்: எல்லாச் சரக்குகளையும் தடையின்றி வாங்கவும் விற்கவும் செய்யலாம். இறக்குமதியாகும் சரக்குகளுக்கு

அரைச்சங்கமும், ஏற்றுமதிச்சரக்குகளுக்கு முக்கால் சங்கமும் அவர்கள் கொடுத்தால் போதும். இறக்குமதி செய்து, நாட்டில் விற்பனையாகாமல் திரும்ப ஏற்றுமதியாகும் சரக்குகளுக்குச் சங்கம் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. நாயக்கருக்குக் காணிக்கையாய்க் கொண்டுவரும் தங்கம் வெள்ளி ரத்னங்கள், பட்டாடைகள் முதலிய சாமான்களுக்கும் சங்கம் கிடையாது. உலாந்தா வியாபாரிகளுக்காவது அவர்கள் செய்யும் வர்த்தகத்திற்காவது நாயக்கருடைய அதிகாரிகள் யாதொரு தொந்தரவும் கொடுக்கக்கூடாது. பரங்கிகளுக்காவது, ஆங்கிலேயர் முதலிய இதர ஐரோப்பிய நாட்டாருக்காவது, உலாந்தர் வர்த்தகத்திற்குக்கெடுதலாய் முடியக்கூடிய சுதந்திரங்களை நாயக்கர் கொடுக்கக்கூடாது. உலாந்தர்கள் பணத்துக்காகவேனும் பரிவர்த்தனையாகவேனும் வியாபாரம் செய்யலாம். நாட்டு வியாபாரிகளிடமிருந்து உலாந்தருக்குச் சேரவேண்டிய நிலுவைகளிருந்தால் அவைகள் முதலில் தீர்க்கப்படவேண்டும். உலாந்தர்களின் மரக்கலங்கள் உடைந்தோ சேதப்பட்டோ போனால் அவைகளிலுள்ள சரக்குகளுக்கு நாயக்கர் மாமூல்படிக்கு யாதொரு பாத்தியதையும் கொண்டாடக்கூடாது; தவிர, அந்தச் சரக்குகளைக் காப்பாற்றி வேறு கப்பல்களில் ஏற்றுவதற்கு வேண்டிய சகாயமும் செய்யவேண்டும். நாயக்கருக்கும் இதர ஐரோப்பிய ஜாதியாருக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டால் நாயக்கர் உலாந்தர்களைத் தமக்கு ஒத்தாசை செய்யச்சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது. இத்தனை ஷரத்துக்களும் அடங்கிய கவுலை நாயக்கர் தம் சந்தனக்கைம் முத்திரையுடன் உலாந்தர்களுக்குக் கொடுத்தார்.

கி. பி. 1645-ஆம் ஆண்டின் முதலில் உலாந்தர்கள் காயல்பட்டணத்தில் ஒரு பெத்திரியை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள். வியாபாரம் செழித்தது; அவர்களுடைய அதிகாரமும் ஒங்கிற்று. முத்துக்குளிக்கும் பரவர்களெல்லோரும் இவர்கள் முகம் பார்த்துத் தங்கள் தொழிலை நடத்த ஆரம்பித்தார்கள். இதனால் சுமார் 120 வருஷகாலம் பரவர்களை ஆண்டு வந்த பரங்கியருக்கும் உலாந்தர்களுக்கும் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. பரங்கியர் உலாந்தர்களுடைய தோணி ஒன்றைப் பிடித்து அதிலுள்ள சரக்குகளையெல்லாம் அபகரித்தார்கள். மேலும் நாயக்கரிடம் சென்று அவர்கள் ஏதேதோ புகார்கள் சொல்லவும், நாயக்கரும் உலாந்தர்களைப் பலாத்காரமாகவும் பல அவமானக்குறிகளுடனும் காயல்பட்டணத்தினின்று ஒழித்துவிடும்படி கட்டளையிட்டார். கி. பி. 1648-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அப்படியே நடந்தது. காயல்பட்டணத்து உலாந்தர்கள் உயிர்தப்பிப் பிழைப்பது அரிதாயிற்று. அவர்கள் இலங்கைக்கு ஓடினார்கள். ஆகவே உலாந்தர்கள் காயல்பட்டணத்தில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை

மூன்று வருஷங்களுக்குக் குறைந்ததே. ஆயினும் இதனின்று விளைந்த கேடுகள் பல.

உலாந்தர்கள் அக்காலத்தில் தென் இந்தியாவிலும் மலேயாத்தீவுகளிலும் பெருத்த செல்வமும் நிலைபெற்ற அதிகாரமும் வாய்ந்த அரசியல் நடத்தி வந்தார்கள். தங்களுக்கு நாயக்கர் நாட்டில் நடந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல், அந்நாட்டாருக்குத் தகுந்த சிதைவு செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். இலங்கையில் கவர்னராயிருந்த மீட்சயிகர் என்பவரை இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யச்சொல்லிப் படேவியா (சாவகத்தீவிலுள்ள உலாந்தர் தலைநகர்) விலிருந்து ஆணை பிறந்தது. கி. பி. 1649 பிப்ரவரி மாதம் மீட்சயிகரும் இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டார். 436 ஐரோப்பியரும், சுமார் 180 சிங்களவரும் அடங்கிய ஒரு படையைத் திரட்டிப் பத்துப்படகுகளில் நிகாம்போவினின்று 2-ஆம் தேதி புறப்பட்டு 6-ஆம் தேதி மணப்பாரின் எதிரில் வந்து சேர்ந்தார். இரண்டு நாட்கள் அங்கேயே தங்கிவிட்டு, 8-ஆம் தேதியன்று திரும்பப் புறப்பட்டு வீராரம்பட்டணத்திற்கும் திருச்செந்தூருக்கும் நடுவே படைகள் இறங்க வசதியாயிருந்த ஓரிடத்தில் 9-ஆம் தேதியன்று படகுகளைவிட்டு இறங்கினார். அப்போது அவர்கள் இறங்குவதை யாரும் தடுக்கவில்லை. மறுநாள், படையின் ஒரு பாகம் வீராரம்பட்டணம் சென்று அங்கிருந்த கத்தோலிக் மாதாகோயிலைக் கைப்பற்றியது. அதிலிருந்த குருக்கள் ஏற்கெனவே ஓடிப்போய்விட்டார். அதே மாதிரி மூன் வருஷம் உலாந்தர்களுக்குக் காயல்பட்டணத்தில் கேடுகள் செய்த மனிதர்கள் எல்லோரும் ஓடிப்போய்விட்டதாகப் படையெடுத்து வந்தவர்கள் அறிந்தார்கள். எஞ்சிய ஜனங்கள் வந்தவர்கள் பால் யாதொரு விரோதமும் காட்டாமல் நேசமாகவே இருந்ததால் வந்தவர்களுக்கு அவர்களுடன் போர் புரிவது அசாத்தியமாயிருந்தது. ஆயினும் வந்த படைகள் திருச்செந்தூர்ச் சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயிலைத் தங்கள் பாடி வீடாக்கிக்கொண்டார்கள்; மதில் சுவர்களின்மீது பிரங்கிகளை ஏற்றி இன்னும் தற்காப்புக்குவேண்டிய பந்தோபஸ்துகளைச் செய்து கொண்டார்கள். தங்கள் வலிமையை ஜனங்களுக்கு நிரூபிப்பதற்காகப் படையின் ஒரு பகுதியைக் கடலோரத்திலுள்ள பல ஊர்களின் வழியாய்ப் பவனிபோகச் செய்தார்கள். இம்மலைச்சர்கள் கோயிலை ஆக்கிரமித்தது ஜனங்கள் மனத்தில் வெறுப்பையும் பீதியையும் உண்டு பண்ணிற்று; ஆனால் யார் என்ன சொல்லியும் உலாந்தர்கள் கோயிலைவிட்டு வெளிக்கிளம்பத் தயாராயில்லை. கோயிலைச் சும்மா விட்டுவிட்டால் முந்திய வருஷத்தில் அவர்களுக்கேற்பட்ட நஷ்டத்திற்குத் தாம் ஈடு செய்வதாக நாயக்கர் அனுப்பிய தூதும் வீணாய் போயிற்று.

பரங்கிகளின் ஞாபகமான தூத்துக்குடியின்மீது உலாந்தர் களுடைய கவனம் விசேஷமாகச் சென்றது. பிப்ரவரி 12-ஆம் தேதி உலாந்தர் அவ்விடம் சென்றனர். பரங்கியரின் கப்பித்தான், பரவர்கள் எல்லோரும் பரங்கி (போர்த்துகல்) தேசத்தரசனுடைய தனிப்பாதுகாப்புக்கு உட்பட்டவர்களென்று ஒரு சேதியை மீட்சயிகருக்கு அனுப்பினான். ஐரோப்பாவில் அச்சமயம் பரங்கி தேசமும் உலாந்தா தேசமும் சமாதானமாயிருந்தன: ஆகையால் இவ்விரு தேசத்தாரும் இந்தியாவில் தங்களுக்குள் சண்டைபோடக்கூடா தென்பதுதான் இதன் கருத்து. ஆனால் உலாந்தர் தலைவன் இவ்வழக்கை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை; அவன் நாயக்கரால் உலாந்தர்களுக்கேற்பட்ட அவமானத்தைத் துடைக்கத் தான் வந்திருப்பதாகவும், பரவர்களை நாயக்கருடைய பிரஜைகளாகவே தான் கருதுவதாகவும் பதிலளித்தான். இவ்விடத்திலும் மற்ற ஊர்களிற்போலவே உலாந்தருக்கு விரோதமாயிருந்த பரவர்களும் அவர்களின் தலைவர்களான சில பட்டங்கட்டிகளும் ஏற்கெனவே ஒடிப்போய்விட்டார்கள்; எஞ்சி நின்றவர்கள் படையெடுத்து வந்த உலாந்தருடன் சிநேகம் பாராட்டிக் குற்றம் முழுதும் பரங்கிக்கப்பித்தானையும் ஒடிப்போன பரவர்களையுமே சார்ந்ததென்றார்கள். ஆயினும் மீட்சயிகர் நிராயுதர்களுக்கு விரோதம் ஒன்றும் தாம் விளைவிப்பதில்லை என்றாலும் தமக்குத் தூத்துக்குடி ஜனங்கள் 40,000 ரீல்கள் (ஒரு ரீல்குமார் ஒரு ரூபாய் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம்) திறைகொடுக்க வேண்டுமென்று அறிக்கையிட்டார். தூத்துக்குடியிலுள்ள மாதா கோயில்களையும் வீடுகளையும் தாம் தகர்த்துவிடுவதாக உலாந்தர்கள் பயமுறுத்தவே, சில முக்கியமான நகரவாசிகளும் கத்தோலிக் குருக்கள்களும் தாங்கள் மூன்று நாட்களுக்குள் குறிப்பிட்ட தொகையைச் சேகரித்துத் திறைகொடுப்பதாக நாயக்கரின் சார்பாக ஒப்புக் கொண்டு ஒரு பத்திரம் எழுதிக்கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பணம் கிளம்பவில்லை. 14-ஆம் தேதி வரைக்கும் 5463 ரீல்கள் மட்டுமே கொடுபட்டன. ஊராரும் ஆயுதங்களைச் சேகரித்தும், வழிகளைத் தடுத்தும் சுவர்கள் முதலியவை கட்டியும் யுத்தத்திற்குத் தயார் செய்தார்கள். இதைக் கண்டு உலாந்தர்கள் ஊரைமுற்றும் ஒருநாள் முழுவதும் கொள்ளையடித்தார்கள். ஆனால் கொள்ளைப் பொருள்கள் அதிகம் அகப்படவில்லை. சிலநாட்கள் கழிந்தும் பணம் வந்து சேரவில்லை. பணக்காரரெல்லாம் ஊரைவிட்டு ஒடிப்போய்விட்டதனால், படைகள் ஜனங்களை என்ன பாடுபடுத்தினாலும் பணத்திற்கு வழியில்லை. இதற்குள் உலாந்தர்களுக்கு ஒரு சேதி வந்தது. அதாவது திருச்செந்தூர்க்கோயிலை மீட்க நாட்டுஜனங்கள் செய்த முயற்சிகளால் கோவிலுக்குள் இருக்கும் சிறுபடை அபாய

ஸ்திதியிலிருக்கிறது என்பதுதான். ஆகையால் மீட்சயிகர் 18-ஆம் தேதியன்று வேறு ஒரு பத்திரம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிப் போவது நலமென்று கருதினார். இந்தப் புதுப்பத்திரத்தினால் 12-ஆம் தேதியன்று உலாந்தரின் சொற்பிரகாரம் தாங்கள் எழுதிக்கொடுத்த பத்திரத்தைக் குறித்துவிட்டுப் பின் அதற்கண்ட பெரிய தொகையைக் குறிப்பிட்ட சில நாட்களுக்குள் தூத்துக்குடி ஜனங்களால் சேகரித்துக் கொடுக்கமுடியவில்லையென்றும், அதனால் படையெடுத்து வந்த உலாந்தர்கள் வருகிற மே மாதம் முடிய அவர்களுக்கு வாயிதாக்கொடுத்திருப்பதாகவும், அதன் பிரகாரம் அவர்கள் மே மாதத்திற்குள் பணம் கொடுத்துவிடுவதாகவும், அது வரைக்கும் இருதிறத்தாரும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதம் ஒன்றும் பாராட்டாமலிருக்கவேண்டுமென்றும் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ளப்பட்டது. ஆயினும், பரவர்களின் தலைவர்களான பட்டங்கட்டிகளே சென்ற வருஷம் காயல்பட்டணத்தில் தங்களுக்கேற்பட்ட அவமானத்திற்கு முக்கியமான ஜவாப்தாரிகள் என்று உலாந்தர்கள் கருதியதால், அவர்கள் தூத்துக்குடியை விட்டுப் புறப்படுமுன் பட்டங்கட்டிகளின் வீடுகளை மட்டும் நெருப்பிற்கிரையாக்கினார்கள்.

இதற்குள் நாயக்கரிடமிருந்து உலாந்தரின் கவர்னருக்கும் கடற்கரை ஜனங்களுக்கும் இருதிறத்தாரும் சண்டையை நிறுத்திச் சமாதானம் செய்துகொள்ளவேண்டியதென்று கடிதங்கள் வந்தன. உலாந்தர்கள் தரை வழியாய்ச் சென்றால் ஜனங்கள் சச்சரவு செய்யக்கூடுமாயினால் கடல் வழியே அவர்கள் திருச்செந்தூருக்குத் திரும்பும்படியும் அவர் வேண்டினார். அதே பிரகாரம் மீட்சயிகர் தூத்துக்குடி ரேவில் அகப்பட்ட தோணிகள் சிலவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டு, தமக்குச் சேரவேண்டிய பணம் கிடைத்ததும் அவைகளைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, 20-ஆம் தேதியன்று கடல் வழியே புறப்பட்டு அன்று சாயந்திரமே திருச்செந்தூர் சென்றடைந்தார்.

22-ஆம் தேதியன்று நாயக்கரின் சார்பாகக் காயல்பட்டணத்து மனிதர் வந்து உலாந்தர்கள் திருச்செந்தூர்க்கோயிலைக் காலி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டினார்கள். தங்களுக்கு இதுவரை ஏற்பட்ட நஷ்டங்களுக்கும் மானக்கேடுகளுக்கும் ஈடாக லட்சம் ரீல்கள் தந்து முன்போல் தாங்கள் வியாபாரம் செய்ய அனுமதியும் தந்தால் கோயிலை விட்டு விடுவதாக உலாந்தர்கள் பதில் சொன்னார்கள். அதற்கு நாயக்கரின் பிரதிநிதிகள் சொன்னதாவது: “கோயிலை முதல் முதல் காலி செய்து தரவேண்டியது முக்கியம்;

ஏனென்றால் இவ்வபசாரத்தால் ஜனங்கள் எல்லோரும் மனம் நொந்தும் பலர் பல நாட்களாகப் பட்டினியாகவும் கிடக்கிறார்கள்; ஆகையால் ஜனங்களின் மனவருத்தத்தையும் அருவருப்பையும் உடனே மாற்றுவது அவசியம். அதன் பிறகு உலாந்தருக்குச் சரக்குகள் அழிந்ததால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்திற்கு ஈடும் மறுபடி வியாபாரம் செய்ய அனுமதியும் கொடுக்கப்படும்.” இப்படி அவரவர்கள் சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தபடியால் சமாதானம் ஏற்படவில்லை. மறுநாள் திருச்செந்தூர் அதிகாரி மறுபடியும் சமாதானத்திற்குச் செய்த பிரயத்தனமும் வீணாகப்போயிற்று. அதற்குள் ஜனங்கள் கோயிலைத் தாக்கி உலாந்தர்களை வெளியாக்க எத்தனங்கள் செய்தார்கள். நான்கு யானைகளும், ஐம்பது அறுபது குதிரைகளும், நானூறு ஐந்துறு ஆட்களும் தயாராயிருப்பதாய் உலாந்தரின் கவர்னர் மீட்சயிகருக்குச் சேதி வந்தது. 25-ஆம் தேதி ஒரு சண்டை நடந்தது. நாயக்கரின் பட்டாளத்தில் சுமார் முப்பது பேர் மாய்ந்தனர். உலாந்தர் படைகளில் மூன்று பேர், அவரும் சிங்களவரே, பட்டனர். பிறகு உலாந்தர் திருச்செந்தூர் முழுதும் தேடிப்பார்த்து அகப்பட்ட வெடிமருந்தையெல்லாம் பாழாக்கிவிட்டார்கள். ஜனங்கள் திகிலடைந்து விட்டபடியால் விழுந்த பிணங்கள் கூட எடுக்கப்படவில்லை.

ஆனால் இச்சிறு வெற்றிகளால் உலாந்தர்கள் அடைந்த பயன் யாதொன்றுமில்லை; ஜனங்களுடைய வெறுப்புத்தான் மிச்சம். தம் மால் ஒன்றும் இயலாதென்று மீட்சயிகர் அறிந்தார். பிப்ரவரி 28-ஆம் தேதியன்று தாம் இலங்கை திரும்பவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். மறுநாள், அதாவது மார்ச்சு முதல் தேதியன்று, அவர் நாயக்கருக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார். அதில் நாயக்கரே உலாந்தரை வருந்தியழைத்து வியாபாரம் செய்யச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அவர்கள் யாதொரு குற்றமும் செய்யாதிருக்கையில் அவர்களுக்குப் பெருங்கேட்டை விளைவித்தாரென்றும், அதனால்தான் தாம் திருச்செந்தூர்க்கோயிலைப் பிடித்துக்கொண்டதாகவும், நாயக்கர் நஷ்ட ஈடு செய்த உடனே கோயிலை ஒரு பங்கமுமின்றித் திரும்பக் கொடுப்பதாகவும் எழுதினார். இக்கடிதத்தை அனுப்பிவிட்டு இலங்கைக்குப் புறப்பட்டார். புறப்படுமபோது கற்சிலையான மூலவிக்கிரகமுட்படக் கோயிலிலுள்ள விக்கிரகங்கள் எல்லாவற்றையும் தமக்குச் சேரவேண்டிய பணத்திற்குப் பணயமாகத் தம்முடன் கப்பலிலெடுத்துச்சென்றார். அவர் சென்ற பிறகு கூடச் சில வீண் சண்டைகள் நிகழ்ந்தன; கடைசியாய் எஞ்சிய உலாந்தப்படைகளும் திரும்பிச் சென்றன. கோயில் காலியாய்க் கிடந்தது.

1650 ஜனவரியில் மீட்சயிகர் தூத்துக்குடியினின்றும் தமக்குச் சேரவேண்டிய 30,000 ரீல்களை வசூல் செய்ய மனிதரை அனுப்பினார்; அப்போது அவர்களிடம் திருச்செந்தூர் விக்ரகங்களைப் பற்றி ஜனங்கள் ஆவலுடன் கேட்டார்கள்; அவைகளைத் திருப்பிக்கொடுத்தால் மறுபடி வியாபார வசதிகள் ஏற்படுமென்றும் வாக்களித்தனர். ஆனால் உலாந்தர் தங்களுக்குச் சேர வேண்டியதாகக் கருதிய பாக்கித்தொகையைப்பற்றிய பேச்சே இல்லை.

அடுத்தமாதம், அதாவது கி. பி. 1650 பிப்ரவரி, நாயக்கருடைய அதிகாரிகள் விக்ரகங்களை மீட்க யத்தனம் செய்தார்கள். நாயக்கர் சார்பாகத் திருநெல்வேலியை ஆண்டு வந்த வடமலையப்ப பிள்ளையனவர்கள் உலாந்தரிடமிருந்து விக்ரகங்களைத் திரும்ப வாங்கிவர நான்கு மனிதரை இலங்கையிலுள்ள காலியென்னும் ஊருக்கு அனுப்பும்படியாய்க் காயல்பட்டணத்து அதிகாரியான நாராயண முதலியாருக்கு உத்தரவு அனுப்பினார். அதே பிரகாரம் சென்ற மனிதரிடம் உலாந்தர் விக்ரகங்களைக்கொடாமல் லட்சம் ரீல்கள் கொடுத்தாலன்றி அவை திரும்பக் கொடுக்கப்படமாட்டா என்று ஒரு கடிதம் மட்டும் கொடுத்தனுப்பினார்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்கு விக்ரகங்களினால் பயன் ஒன்றுமில்லை. மே மாதத்தில் சாவகத்திலுள்ள பட்டேவியா என்னும் தலைநகருக் கெழுதி அவைகளை என்ன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்கு, அகப்பட்ட விலைக்கு நாயக்கருக்குக் 'கற்சிலையை யும் அதைச்சார்ந்த விக்ரகங்களையும்' விற்றுவிட்டுக் கூடிய சீக்கிரம் வியாபாரத்தை மறுபடியும் ஆரம்பிக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியது அவசியமென்று பதில் வந்தது. அதன்படி கி. பி. 1651 ஜனவரி மாதம் கடைசியில் விக்ரகங்களை உலாந்தர்கள் காயல்பட்டணத்திற்கு அனுப்பித் திருச்செந்தூர்க் கோயிலுக்கு மறுபடியும் கொண்டு சேர்த்தார்கள். 'கொல்லம் 829 (கி. பி. 1653) விஜயவ்ருதை மாதம் 23-ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமையும் திரயோதசியும் சிவயோகமும் சிவகரணமும் பெற்ற புனர்பூசத்தில் மிதுன லக்ஷணத்தில் விசுவநாத நாயக்கர் அய்யன் திருமலை நாயக்கர் அய்யன் வடமலையப்ப பிள்ளை அய்யன் இவர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டாகச் சுவாமி எழுந்தருளினார்' என்று கூறும் திருச்செந்தூர்ச்சாஸனம் ஒன்று, உலாந்தரிடமிருந்து விக்ரகங்கள் திரும்பினதன்பின் நடந்த கும்பாபிஷேகத்தின் தேதியைக் குறிப்பதுபோலும். வடமலை வெண்பாவின் இறுதியிற்காணும் கிர்த்தனத்திலும் இச்செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

உலாந்தர் விக்கரங்களைக் கொண்டு போகும்போது புயற் காற்றால் அவை கடலில் மூழ்கினவென்றும், அவை கிடக்கு மிடத்தை முருகன் கனவில் வடமலையப்ப பிள்ளையனுக்குக் கூறின தன்பேரில் அவர் போய் அவைகளை மீட்டாரென்றும் உள்ள கதை களைப் பார்த்தால் நம் நாட்டுச்சரித்திரத்திற்கும் புராணங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் ஒருவாறு விளங்கும்.

திருநெல்வேலி நாட்டுக்குக் கர்த்தராயிருந்த வடமலையப்ப பிள்ளையனைக் காவை வடமலையப்பபிள்ளையென்பர். இவரைக்குறித்த பல விவரங்களடங்கிய கட்டுரையொன்று ஸ்ரீசோமசுந்தரதேசிகரால் எழுதப்பெற்றது 'செந்தமிழ்'த்தொகுதி 35, பகுதி 7 (மே, ஜூன் 1938) இல் காணலாம். பிள்ளையன் மதுரைக்கணித்தான காவனூரில் பிறந்ததால் காவை வடமலையப்பன் எனப்பட்டார். நாயக்கருக்கும் இவருக்கும் ஏற்பட்டிருந்த நட்பின் பெருமையும், பிள்ளையன் குணதிசயங்கள், ஆட்சித்திறன், திருப்பணிகள் முதலியனவெல் லாம் மேற்கூறிய கட்டுரையைப் படிப்போர்க்கு நன்றாக விளங்கும். மச்சபுராண ஆசிரியரான இரசை வடமலையப்பபிள்ளை இவருடைய பேரராவார்.

மேற்கூறிய சம்பவங்களுக்குப் பிறகு கொஞ்சகாலம் உலாந்தர் கள் மதுரை நாட்டுத் துறைமுகங்களில் வியாபாரம் ஒன்றும் நடத்தக்கூடவில்லை; இலங்கையே அவர்களுக்கு முக்கியமாகவிருந் தது. சில வருஷங்களுக்குப்பின் ரைக்ளாப் வான் கூன்ஸ் என்பவர் உலாந்தரின் கவர்னராக வந்தார். அவர் பரங்கியர் ஆதிக்கம் கொஞ்ச நஞ்சம் மிஞ்சியிருப்பதையும் அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி, கி. பி. 1658 ஜனவரி மாதத்தில் தூத்துக்குடியைப் பிடித்துக்கொண்டார். சேதுபதி ரகுநாதத்தேவருடன் அடுத்த மாதம் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அதன்பிறகு மன் னார், கைட்ஸ், யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து பரங்கி களை ஒட்டிவிட்டு அவ்விடங்களை உலாந்தர் வசமாக்கினார். இவ் விதமாய்ப் பரங்கிகளை அறவே ஒழித்தபின் அவர் திருமலைநாயக் கருடன் மறுபடி ஒரு வியாபார உடன்படிக்கைக்காகத் தூதுகளை அனுப்பினார். நாயக்கரோ உலாந்தரின் தன்மையை நன்கறிந்து விட்டபடியால் வெகு ஜாக்கிரதையாகவே பதில்களளித்து வந்தார். முதலில் வடமலையப்ப பிள்ளையனைக்கொண்டு கி. பி. 1659 மார்ச்சு 18-ஆம் தேதி எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதத்தின் மூலமாய்த் தம் கருத்துக்களை ஒருவாறு உலாந்தரின் கவர்னருக்கு அறிவிக்கச் செய் தார். அவர்களுடைய பதில் வந்ததும் அவர்கள் கேட்ட எல்லா வசதிகளையும் கொடுக்காமல் தமக்குச் சரியென்று தோன்றின.

வற்றை மட்டுமே அளித்தார். அவர்கள் கேட்டதையும் தாம் ஒப்புக்கொண்டதையும் விவரமாக எழுதின கவுல் ஒன்றும் அளிக்கப்பட்டது. இந்தக் கவுல்தான் நாயக்கருக்கு ஐரோப்பியருடன் ஏற்பட்ட நடிவடிக்கைகளைக் குறிக்கும் ரிகார்டுகளில் கடைசியானது. அதன் ஷரத்துக்களைச் சுருங்கக்கூறி இக்கட்டுரையை முடிப்போம்.

இருதிறத்தாரும் இனி எப்போதும் நேசமாயிருந்து, ஒருவருடைய விரோதிகளை மற்றவரும் தங்களுடைய விரோதிகளாகவே கருதவேண்டியது. உலாந்தர் ஒரு கோட்டை கட்டிக்கொள்ள அனுமதி கேட்டனர். ஆனால் நூறு வருஷங்களுக்கதிகமாக வியாபாரம் செய்து வந்த பரங்கிகளே அப்படி ஒன்றும் கேட்காமல் இருந்தார்களே என்ற கேள்விக்கு, உலாந்தர்கள் தாங்கள் வேண்டுவது ஒரு கோட்டையல்ல, தங்கள் சரக்குகளைப் பந்தோபஸ்தாய வைக்க வேண்டிய ஒரு வலுவான கட்டிடமேதான் என்றார்கள். நாயக்கர் அதைப்பற்றிப் பின் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்றார். பரவர்களும் பட்டங்கட்டிகளும் நாயக்கருக்குக் கப்பங்கட்டினபோதிலும் முன்பரங்கியருக்குப்போலவே இனி உலாந்தருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியது. உலாந்தர் இன்னும் தங்களுக்குத் தூத்துக்குடியிலிருந்து சேரவேண்டிய பாக்கிப்பணம் சேரவேண்டுமென்றார்கள்; அதற்கு நாயக்கர் இருதிறத்தாரும் பழங்கதைகளை முழுவதும் மறக்கவேண்டியதென்றார். உலாந்தர் தங்களனுமதியின்றி யாரும் முத்துக்குளிக்கக்கூடாதென்று கேட்டார்கள்; நாயக்கருடைய அதிகாரிகளும் உலாந்தர் உத்தமக்கம்பெனியின் அதிகாரிகளும் சேர்ந்து அனுமதி கொடுக்கவேண்டியதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மதுரைச்சீமையில் உலாந்தர் வேறு ஐரோப்பிய ஜாதியாருக்கு வியாபார உரிமைகள் ஏற்படல் கூடாதென்று கேட்டார்கள்; நாயக்கர் ஆம் மாதிரி ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டால் மற்ற ஜாதியாருடன் விரோத மேற்படுமென்றும், ஆனால் அவர்களுக்குக் கட்டடங்களும் பெத்திரிகளும் கட்டிக்கொள்ள அனுமதி கொடுப்பதில்லையென்றும் ஒப்புக் கொண்டார். மிளகு உள்பட எல்லாச்சரக்குகளிலும் உலாந்தர் வியாபாரம் செய்யலாம். சுங்கமே இல்லாமல் மூன்று வருஷங்கள் வியாபாரம் தாங்கள் செய்யவேண்டுமென்று உலாந்தர் கேட்டதை நாயக்கர் ஒப்புக்கொள்ளாமல் முன்போல் அவர்கள் அரைச்சங்கம் கொடுக்கவேண்டியதென்றார். நாயக்கருடைய பிரஜைகள் உலாந்தர் அனுமதியின்றி இலங்கைக்கரைகளில் கப்பலோட்டக்கூடாது. உலாந்தர் வியாபாரிகளுக்கு நாட்டாராவது அதிகாரிகளாவது யாதொரு கேடும் விளைவிக்கக்கூடாது. உலாந்தர் மதுரை நாட்டு எல்லாத் துறைமுகங்களையும் குத்தகையாகக் கேட்டார்கள்; அது

கிடைக்கவில்லை. தங்கள் வேலைக்காரரெல்லோரும் மதுரைச்சீமையில் தடையின்றி வியாபாரம் செய்யவேண்டுமென்றும், தங்கள் மரக்கலங்களுக்குச் சேதம் ஏற்பட்டால் அவைகளிலுள்ள சரக்குகளை நாயக்கர் கைப்பற்றக்கூடாதென்றும் உலாந்தார்கள் கேட்டார்கள். அதற்கு நாயக்கர் உலாந்தாக் கம்பெனியின் அதிகாரிகள் கம்பெனியின் சார்பாகத் தடையின்றி வியாபாரம் செய்யலாமென்றும், சேதப்பட்ட மரக்கலங்கள் விஷயமாய் இருதிறத்தாரும் ஒரே மாதிரியாய் நடந்துகொள்ளவேண்டியதென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்.